

‘οὐ δύνασαι μοι καὶ φίλῳ χρῆσθαι καὶ κόλακι.’ καὶ πρὸς 533
 τοὺς Ἀθηναίους ἐπιδουῖναι κελεύοντας αὐτὸν ἐν ἑορτῇ καὶ
 κροτουῖντας ‘αἰσχύνομαι’ εἶπεν ‘ὑμῖν μὲν ἐπιδιδούς τούτῳ
 δὲ μὴ ἀποδιδούς’ Καλλικλέα δείξας τὸν δανειστήν. ‘πε-
 νίαν γὰρ οὐχ ὁμολογεῖν αἰσχρόν’ ὡς Θουκυδίδης φησὶν 5
 (II 40, 1) ‘ἀλλ’ ἔργῳ μὴ διαφεύγειν αἴσχιον.’ ὁ δ’ ἀβελτε-
 ρία καὶ μαλακία πρὸς τὸν αἰτοῦντα δυσωπούμενος εἰπεῖν
 (Tr. adesp. 389)

‘οὐκ ἔστ’ ἐν ἄντροις λευκός, ὦ ξέν’, ἄργυρος,’

εἶθ’ ὥσπερ ἐνέχυρον προέμενος τὴν ἐπαγγελίαν (Eur. 10
 vel potius Critiae Pirith. fr. 595) ‘αἰδοῦς ἀχαλκεύτοισιν
 ἔξενκται πέδαις.’ ὁ δὲ Περσαῖος ἀργύριόν τιμι τῶν γνω-
 ρίμων δανείζων δι’ ἀγορᾶς καὶ τραπέζης ἐποιεῖτο τὸ συμ- B
 βόλαιον μεμνημένος δηλονότι τοῦ Ἡσιόδου λέγοντος
 (OD 371)

15

‘καί τε κασιγνήτῳ γελάσας ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι’

θαυμάσαντος δ’ ἐκείνου καὶ εἰπόντος ‘οὕτως, ὦ Περσαῖε,
 νομικῶς;’ ‘ναί’ εἶπεν ‘ἵνα φιλικῶς ἀπολάβω καὶ μὴ νομι-
 κῶς ἀπαιτήσω’. πολλοὶ γὰρ ἐν ἀρχῇ διὰ δυσωπίαν προ-
 ἔμενοι τὸ πιστὸν ὑστερον ἐχρήσαντο τοῖς νομίμοις μετ’ 20
 ἔχθρας. (11.) πάλιν ὁ Πλάτων (ep. XIII 360c) ‘Ελίκωνι
 τῷ Κυζικηνῷ διδοῦς πρὸς Διονύσιον ἐπιστολὴν ἐπήνεσεν
 αὐτὸν ὡς ἐπιεικῆ καὶ μέτριον, εἶτα προσέγραψε τῇ ἐπι-